

Sygn. akt II PK 187/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa P. G.
przeciwko A. S.A. w W.
o zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda 900 (dziewięćset) zł na rzecz strony
pozwanej tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w O. w sprawie z powództwa P. G. przeciwko A. S.A. w W. o zadośćuczynienie, oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał na istotne zagadnienia prawne wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy. W ocenie powoda w sprawie zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia, z uwzględnieniem materiału dowodowego w sprawie, czy dopuszczalna jest taka interpretacja przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 415 w związku z art. 444 § 1 i art. 445 § 1 k.c.

oraz art. 448 k.c. w związku z art. 300 k.p., zgodnie z którą Sady obu instancji konkludują, że nie zachodziły warunki zatrudnienia szczegółowo wyjaśnione przez świadków powoda i jego samego, w tym w szczególności obligowanie powoda do świadczenia pracy pomimo pogłębiającej się niezdolności do jej wykonywania oraz godzenie się na wykonywanie przez powoda prac rażąco sprzecznych z jego stanowiskiem i zakresem czynności, nie stanowią działania pracodawcy powodującego lub przyczyniającego się do spowodowania rozstroju zdrowia, a jednocześnie nie godzą w dobra osobiste powoda, a w konsekwencji nie istnieją okoliczności uzasadniające przyznanie powodowi zadośćuczynienia.

W ocenie skarżącego należy również rozstrzygnąć istotne zagadnienie, czy dopuszczalne jest takie przeprowadzenie postępowania dowodowego, które w efekcie prowadzi do naruszenia przepisów proceduralnych, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c., skutkujące błędnym i niezgodnym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, braku należytej weryfikacji ewidentnie nielogicznej, sprzecznej z ustaleniami lekarzy bezpośrednio diagnozujących skarżącego w czasie choroby, opinii biegłego, bezzasadnie kwestionującego z absolutną pewnością istnienie choroby powoda skutkującej w maju i czerwcu 2009 r. niezdolnością do pracy, po czterech latach od okresu czasu tejże choroby, jakkolwiek z przedłożonej przez skarżącego dokumentacji medycznej wynikało, że ujawniony we wskazanym okresie i pogłębiający się stan chorobowy skutkował ostatecznie całkowitą niemożnością nie tylko wykonywania pracy, ale także normalnego funkcjonowania w życiu codziennym. W ocenie skarżącego w sprawie rozstrzygnięcia wymaga również istotne zagadnienie prawne, dotyczące wybiórczego i stronniczego rozważenia zebranego i przedstawionego przez skarżącego materiału dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem

zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawione przez powoda kwestie nie spełniają wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Brak jest istotnego zagadnienia prawnego przedstawionego w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Skarżący domaga się dokonania przez Sąd Najwyższy zwykłej wykładni przepisów oraz ustosunkowania się do konkretnych okoliczności sprawy. Ponadto uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi sprowadza się do podważania oceny dowodów dokonanej przez Sąd obu instancji. Wywody skarżącego stanowią w istocie polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odwołano się do innych podstaw przysądu.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).